

Munar considera que l'Estatut català obre la porta a la reforma del text balear

I pel que fa al PSIB-PSOE, la portaveu parlamentària, Francina Armengol, carregava amb tota la duresa de la qual era capaç contra els conservadors en general i contra el president balear en particular, que considerava "el braç executor dels interessos de Rajoy" en contra d'allò que al seu parer és objectivament favorable per als ciutadans de Balears. Enmig de les crítiques de l'oposició i la posició del Govern se situa UM. El partit nacionalista de centre considera que cal aprofitar l'oportunitat que brinda a Balears l'Estatut de Catalunya. Tant és així que fins i tot Maria Antònia Munar expressà a través d'un comunicat oficial com a presidenta del Consell de Mallorca que espera "que sigui la porta d'entrada per a la propera i necessària reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears".

A pesar del desig de Munar, en aquests moments, tal com estan les coses, ningú no sap què pot passar amb la reforma estatutària balear. Tots els partits es reuniren a principi de desembre passat per intentar reactivar la ponència parlamentària, que no es reunia des de l'octubre. Arribaren a un pacte de mínims que consistia a deixar per a més endavant les qüestions més complexes –finançament, a l'espera de la negociació de l'Estatut català; i representació per illes en l'elecció de diputats–, i avançar en tota la resta. Per tant, asseguraren que no s'esperaria al febrer –quan comença el nou període de sessions parlamentàries– per convocar la ponència i que durant el gener es farien reunions extraordinàries, tantes com calgués, per obrir camí. Tanmateix, no s'han reunit una sola vegada. Arriba ara al febrer amb les mateixes incògnites que existien al desembre i que foren les que ja a l'octubre provocaren el bloqueig. I el camí que pareixia obrir el pacte PSOE-CiU ara sembla sobtadament tancat.

Miquel Payeras

El pacte entre el president espanyol Zapatero i el convergent Artur Mas per la reforma de l'Estatut de Catalunya ha representat, de manera extraoficial, el tret de sortida a la segona part de la legislatura a Madrid, que arriba amb un canvi d'aliances de fons i amb el PP en molt mal lloc.

Zapatero, segona part

L'acord que la matinada del diumenge 22 de gener van tancar el líder el PSOE i el cap de l'oposició a Catalunya tindrà importants conseqüències en la política catalana, però també en l'espanyola, que seguirà, en bona part, monopolitzada pel que passi al Principat.

D'una banda, Zapatero dóna per finalitzat el via crucis que, per a ell i per al seu partit, ha representat el procés de gestació i aprovació del nou marc d'autogovern català dibuixant un mapa en què ell i CiU surten reforçats en detriment del PSC, del PP i qui sap si d'ERC, segons com gestioni les seves decisions més immediates. El cap de l'executiu espanyol tenia pressa. El darrer comitè federal del PSOE, celebrat hores abans de la cimera secreta –de la qual no en sabien res ni el PSC ni destacats dirigents de CiU–, ja va ser un clam

per demanar a Zapatero que tanqués un acord "al més ràpid possible".

Un cop queda a priori resolta la situació catalana, Zapatero tractarà ara el front basc, on ja hi ha moviments significatius, tot i que sembla que la perspectiva d'una solució definitiva a un conflicte armat que ja ha fet els cinquanta anys és encara llunyana. I és que el PSOE no està disposat a fer cap tipus de moviment si ETA no dóna garanties absolutes de desarmament.

Però l'acord amb final CiU (que no i clou cap avenç que no s'hagués ofert –refusat– en les nombroses reunions multilaterals i bilaterals de les dues darreres setmanes) també preconfigura un més que possible canvi d'aliances parlamentàries a Madrid, que posa en el pu de mira ERC però també ICV. Els ecologistes difícilment podran sustentar un executiu que deixarà de prioritzar l

aliances a l'esquerra per mirar cap a la banda dreta de l'hemicicle buscant l'estabilitat que li poden oferir CiU i el PNB, tradicionals partits frontissa de la política espanyola tant amb el PSOE com amb el PP.

Els socialistes sostenen que, en tot cas, la no-adhesió dels independentistes catalans al pacte sobre l'Estatut els beneficia al capdavant perquè els dona "centralitat política". "És molt més fàcil explicar de l'Ebre cap avall un Estatut sense el suport d'ERC", afirmen. A més, un destacat dirigent del grup parlamentari socialista anava més enllà aquests dies i explicava que si Esquerra no se suma a l'acord, tal com sembla que farà, l'èxit de CiU no és tan rotund "perquè li costarà molt més rendibilitzar un acord que no tindrà la legitimitat que, des del punt de vista nacionalista, li dona Esquerra". En el PSOE confien que ERC donaria, de manera acrítica, el seu sí immediat a l'acord de la Moncloa. El mateix que esperaven els convergents, ara inquiets amb la posició dels republicans.

En tot cas, la gràcia de l'acord passa perquè el PSOE ocupi la centralitat en aquesta segona part de la legislatura. En la primera fase els socialistes han pactat les reformes principals (com ara la llei dels matrimonis homosexuals o la reforma de la justícia) amb els seus socis d'esquerra, però de camí a la fase final prefereixen el camí de la moderació. ERC ho comença a assumir i el passat dijous Josep-Lluís Carod-Rovira ja deixava entreveure que, si bé el seu partit

continuarà formant part del Govern de Catalunya, la seva actitud al Congrés dels Diputats serà ben diferent.

Zapatero ha evitat complir la seva promesa d'aprovar l'Estatut que arribés al Congrés i que, a més, ho va fer amb el suport de més de dos terços del Parlament de Catalunya. D'aquesta manera ha deixat en anèdota les veus que, dins el PSOE, advertien sobre les conseqüències de l'Estatut. La "sagnia" de vots que pronosticaven els barons queda immediatament aturada gràcies a un Estatut que, com va dir Ibarra, tots els sectors del socialisme espanyol interpreten com "una derrota del nacionalisme".

Zapatero té a més una altra basa, també derivada en part de l'actitud d'Esquerra de no donar suport a l'Estatut. El discurs del PP queda, en part, desactivat. Els de Mariano Rajoy estan posant en els darrers dies tota la carn a la graella per continuar fent creïble el seu discurs sobre les "nefastes conseqüències" que, al seu parer, tindrà per a la unitat i la cohesió d'Espanya el projecte català. Àngel Acebes sempre feia notar en les seves conferències de premsa allò de l'Estatut "pactat amb els independentistes radicals d'en Carod-Rovira". Ara ja no ho podrà dir.

A l'inesperat i inoportú desmarcatge d'ERC, que segons els socialistes forma part de la "jugada mestra" de Zapatero per desempallegar-se d'un soci incòmode i buscar-ne un de "menys conflictiu" com és CiU, cal afegir-hi la situació interna que travessen els populars. Després de més de tres hores de reunió,

Mariano Rajoy va aconseguir que Josep Piqué, que de manera interessada havia posat en circulació la seva intenció de dimitir, seguís en el càrrec de president del PP català, tot i el xoc evident entre el seu discurs (més moderat i centrista) i el d'Acebes i Zaplana. Piqué busca una sortida personal a mitjà termini i, de moment, no ha pogut moderar el discurs del PP. Ha renunciat a la idea de dimitir, si és que mai la va sospesar de veres, i el partit continua acomodats en les tesis extremistes de Zaplana i Acebes, darrerament molt centrats a desacreditar la política lingüística a Catalunya, un tema que no agrada gens a l'exministre d'Indústria.

Els populars, que pretenen fer un referèndum perquè el conjunt de l'estat espanyol es pronunciï sobre el projecte català, intentaran que en el si del partit no es trenqui la unitat interna i que algunes de les seves autonomies que es poden veure beneficiades pel model de finançament pactat entre Mas i Zapatero no trenquin files. De moment han parat el cop i pensen plantar cara en la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera que el vicepresident Pedro Solbes ha convocat aquesta setmana per veure de quina manera es generalitza fàcilment el contingut de l'apartat de finançament de l'Estatut a la resta d'autonomies. Tot el que passi a partir d'ara escriurà les pàgines de la segona part d'una legislatura en la qual Zapatero ha aparcat el *talante* i va de cara a barraca.